

ZGODNJA

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 50.

V četrtik 14. grudna 1854.

Tečaj VII.

Prečastitimu, Previkšimu in Prevzvišenimu

GOSPODU GOSPODU

ANTONIU KRAJNŠKEMU, ALOIZIJSKEMU,

ŠKOFU LJUBLJANSKIMU IN KNEZU,

vitezmu ces. avstr. reda železne krone I. verste, komendniku ces. avstr. reda Franc. Jožef., pravimu skrivnimu svetovavcu ces. kralj. apost. Veličastva i. t. d.

v poslavljenje Njih petdesetletniga mašništva

15. grudna 1854.

Pol stoletja v časa reki prevalilo
Se je, Knez preblagi! pred Teboj;
Vážno pomenljivih let število
V boji za pravice svet obstoj.
Delal si ta čas, Sin domačije!
Mašnik, Škof za kranjske prid škofije.

Vidil mlad duhoven vojsk bojiše,
Tujiga posilnika napad,
Berzno segati roko v svetišo,
Vidil si, — prenašal rad, nerad.
Škofu Tvojimu in Tebi znane
Sekalo je to obema rane. —

Malo let od Krajne ločen drage
Se poverneš v lepsi slavi spet,
Vladat Škof ovčice vérne, drage;
Bil si ljubljén ljubljeno sprejet.
S svetim straham palco v roko vzameš;
Z milim sercam ljubljene objameš. —

In preteklo je premodre vlade,
Oh, prenaglo! pómlad trideset;
Pómladi vesele, polne nade,
Cerkev kras in vere rast njih sled.
Tvojih stvarb dobrotnih brez števila
Ne bo Krajna nikdar pozabila.

Mnogo si nabral zaslug za vero,
Cesar Tvoj jih nad Teboj časti,
In Nebo z darov obilno mero,
Te s častito starostjo slavi.
Tvoje bo ime na vek živeló,
Krepko v Aloizjevsi cvetelo.

Blagor Teb', Častiti! pol stoletja
Je preteklo Tebi dragiga;
Lispa Tvojga blagiga početja
Je obilno vanj vpleténiga.
Slava! kličemo Ti serčno vdani;
Delgo, Bog, Antona nam ohrani!

Katoliška cerkev na Turškim.

B. V Azii.

18.) Na otoku Cipru je okoli 120.000 ljudi; polovica je Grekov, 4—5000 je katoličanov, drugi so Turki. Za katoličane je v mestu Famagusti škofija; sedanji škof je Fred. de Marchesi Manfredini.

Ciper, velik, zdrav in rodovitni otok, Turki mu pravijo Kibris, je v zahodni strani Sirije. Še zmeraj slovi zavoljo druziga vina (cipro), ki tukaj raste. Berž ko ne so prišli prvi žarki kersanske vere sem že po pričah prihoda sv. Duha na binkoštno nedeljo. Kadar so se kristjani po kamnovanji sv. Štefana iz Jeruzalema razkropili, so nekateri zmed njih na otok Ciper prišli. Sv. Barnaba Jezusov učenc je bil na tem otoku rojen; on in s. Pavel in ž njima Janez Marka so l. 45—46 začeli v cipriškem mestu Salaminu s. evangeli označevati in so prišli od jutra do zahodnega mesta Pafa, kjer je sv. Pavel poglavarja Sergja Pavla spreobernal in copernika Elima s slepoto udaril. Po apostolskim zboru v Jeruzalemu je bil Barnaba s svojim sorodnikom Janezam Markam okoli l. 50—52 spet na otoku Cipru, in tukaj je po dokončanim dolgim popotvanji po Laškim, tudi od judov, kakor poprej sv. Štefan, kamjan bil. Že v 4. stoletji je bilo na cipriškem otoku več škofijskih sedežev, prvi je bil v mestu Konstancii. Sv. Spiridion, slavni pomočnik Dalmatincev, je bil tudi iz Cipra († 349). V l. 1182 je Izak Komnenski ta otok od gerškiga cesarstva odkerhnil, ali le malo časa je bil on tam gospodar. Angleski kralj Rihard levove serčnosti (Löwenherz) posede l. 1191 Ciper in ga da pregnanemu kralju Jeruzalema Guidonu Lusignanu. Odslej je bil Ciper kersansko kraljestvo do l. 1489. Jakob, zadnji kralj lusignanske hiše, je bil oženjen s Katarino Kornaro, plemenito Benečanko; po kraljevi smerti poprime njegova vdova vlado, in viditi, de se ne more braniti zmeraj hudim nevarnostim od turške strani, prepusti cipriško kraljestvo Benečanski ljudovladi.

V l. 1570 je tirjal grozovitni sultan Selim II. od Benečanov, de naj mu otok Ciper dajo, ker sicer ga bo z orožjem vzel. Zapstoj so Benečani sultana opominovali pomirovanja, ki so ga bili z njegovim očetam Suleimanom II. storili, in mu skazovali, de so zvesto spolnovali vse pogoje tega pomirovanja, ktere so bili oni in Suleiman II. s persego obljubili. — Sultana je šuntal nar bolj jud po imenu Jožef Nassi. Ta gerdoba je bil iz Portugala doma, kjer je bil po kersansko kersan, reklo se mu je tam Don Mikvez. Pridši na Turško, zapusti kersansko vero, ktero je bil le na videz sprejel, in se peča po navadi svojih rojakov s posejevanjem in barantijo. Tako se je soznal s sultanovičem Selimam, in ko je vidil, kako ima ta veselje do benečanskih cekinov in do cipriškiga vina, mu reče neki dan: Glej obedvojiga boš imel obilo, ako Ciper Benečanam vzameš. Selim objame v pijanosti juda, in mu obljubi ga cipriškiga kralja storiti, ako se bojo njegove želje spolnile. Mikvez sicer ni kralj postal, ali dvanajst gerških otokov (cikladov) je on dobil v najem, ktere je kakor prava pijavka strašno derl, in ob svoji smerti leta 1575 silne kupe denarjev zapustil, ktere je veliki vezir Sokoli pograbil. Dalej je sultanu na strani stal mufti Ebusuud. Ta prvi razlagovavec korana in steber turških uravnih postav je slovesno izrekel, de giauram (t. j. kristjanam) se sme le toliko časa danabeseda spolnovati, dokler je to mo-

slimam (Turkam) v prid, sicer se pa sme tajista berž prelomiti, kakor je bil to sam Mahomed storil, kteri je s svojimi protivniki pomirovanje za deset let naredil, pa ker mu je vojska več obetala, že berž drugo leto obljubljeni mir prelomil in sovražnike napadel. — Kdo sme po tem takim turškim obljubam, kakor se zdaj zavoljo kristjanov delajo, verjeti? —

Benečani, viditi, kaka nevihta jim od Turkov zuga, so prosili evropejske vladarje, de bi jim zoper vesoljniga sovražnika pomagali, papež Pij IV. je napovedal molitve svetiga leta, de bi verniki z molitvijo in milovšino Božje milosti v ti strašni vojski si prikupili. Ali le papež in španski kralj Filip II. sama sta pomagala. Cesar Maksimilijan II., že tako skorej na pol protestant, se ni hotel nič v vojsko vtikati, protestanti sami so pa veliko več sočutje imeli do Turkov kakor do katoličanov; saj je bila anglikanska kraljica Elizabeta, ki je ravno tistikrat katoličane prav po Neronovi šegi preganjala, sultanu sporočila, de ima ž njim en namen — malikovavce t. j. katoličane uničiti! Luter sam je učil, de je boljši s Turki, kakor s katoličani v zavezí biti, poznej se je v ti reči nekaj premislil. Toliko povzdigovani protestantovski modrijan Vilhelm Krug je še v svoji sivi starosti l. 1838 zoper katoliško vero zabavlico (pamflet) pod naslovom „Christenthum, Türkenthum, und Papstthum“ na svitlo dal, v kteri po vsi moči zoper katoličane laja in jih za Turkam stavi! Ravno tako je bil letos mesca kimovca v Genevu (Genfu) Mazzini, ta nar hujši protivnik vsih samovladnih deržav in kersanske vere, od protestantov prav veselo sprejet.

V. Sezun.

Čudna zmaga cesarja Teodozja zoper Evgenija.

(Po izvornih cerkvenih pisateljih.)

Od bitve, v kteri je cesar Teodozi vstajnika Evgenija čudno zmagal, je sicer Danica v l. 1849 št. 35 že obsirin popis prinesla; vender se mi ne zdi nepotrebno, še nekaj od tiste zmage pisati, zlasti ker ravno čudo ni bilo toliko na tanko povedano, in se je vsa ta prigodba na slovenski zemlji, v Vipavski okolici, primerila. Povzamem to reč le po poglavitni strani, in z besedo tedašnjih cerkvenih zgodovinarjev in učencikov. Opomnim pa pred, de vstajnik Evgeni je prišel s svojo veliko vojno od talijanske strani, in je zasedel tudi soteske v Hrušici, skozi ktere je šla navadna pot v Italijo, Teodozi pa je prihitel iz Jutroviga, ter je srečno skozi Hrušico prederl, potem je bil v prvim boji nazaj zagnan, drugi dan pa je svojiga nasprotnika v novi bitvi v Vipavski ravnini poleg reke s čudno nebeško pomočjo zmagal.

Že od Teodozjeviga pripravljanja za boj piše Sozomen:

„V tem je cesar iztek vojske dobro pomišljeval, ter je poslal v Tebajsko pušavo sporočilo do miniha Janeza, kteri je bil takrat sloveč zastran predvednosti; odločil je do njega prav zvestiga služabnika Evtropja, de bi ga pripeljal, ako bi hotel, ali ko bi ne hotel, de bi ga vprašal zastran izteka vojske. Letá sicer Janeza ni mogel pripeljati, pa njegovo sporočilo je prinesel, de bo v vojski zmagal, in vstajnika pokončal, po zmagi pa v Italii umerl.“

Od bitve dalje piše Sokrat:

„Napad je bil tadaj pri reki, ki se imenuje

Frigidus. Sicer je bila vojska na strani, kjer so se Rimljani bili, od oboje plati enaka. Kjer so bili pa ptuji vojaki cesarju v pomoč, ondi se je Evgenijeva stran močnejši kazala. Cesar pa, ko je ptujce padati vidil, je prišel v veliko britkost, ter se je vergel na tla, in je Boga klical v pomoč, in njegova prošnja ni bila prazna. Zgodi se čudež tisto uro; ker je silin vihar začel pihati, ter izstreljene pušice od Evgenijevih strani spet nazaj v tiste obračal, od cesarjevih strani pa jih v sovražnike z veliko močjo nosil. Toliko je premogla cesarjeva molitev. Ko je bitev tako bila končana, je vstajnik pritekkel k cesarjevim nogam, in prosil za rešenje; pa tam pri nogah so mu vojaki glavo odsekali. To se je godilo sedmi dan mesca septembra v letu, ko sta bila Arkadi tretjič in Honori drugič konsula.

Od cesarjeve molitve posebej piše Teodoret:

„Ko je tedaj cesar na nekim hribu kapelico našel, je ondi po noči k Gospodu molil; proti jutru pa ga je dremotec premogel, in v spanji je vidil, kakor de bi ležal na polji, in bi pri njem stala dva moža, v belih oblačilih in na prebelih konjih sedé, ter mu velevala zaupanje imeti, in z zoram vojake vzdigniti v zmago. Zmed teh je eden rekel, de je Janez evangelist, drugi pa Filip apostelj. Ko je to prikazen spoznal, vender še cesar ni nehal moliti, ampak je dalje obilne solze točil. Taka prikazen se je tudi nekimu vojaku razodela, in njen glas je po mnogih ustih prišel do cesarja; on pa je rekel: Tisti ni zavoljo mene tega vidil, ampak za to stran, naj bi kdo ne menil, de sim se zmislil, kar sim jez vidil. Zatoraj se je tudi unimu prikazalo, zakaj nar pred je vesoljni Gospod meni to dal viditi.“

Od čudne zmage piše (de Civit. Dei l. V. c. 25) tudi sv. Avguštin:

„Teodozi je vstajnika Evgenija po prejetim prerokovanji z gotovim zaupanjem premogel, ker se je zoper njegovo silno močno vojsko bolj z molitvo kakor z bitvo branil. Pravili so mi vojaki, kateri so bili sami v boji, de se jim je iz rok tergalo vse, kar so metali, ker je od Teodozjeve strani hud vihar nad nasprotnike vlekkel, in ni samo silno silno naglo nosil, kar se je v nje metalo, ampak je tudi njih lastne pušice nazaj v njih život obračal. Zatoraj je še Klavdijan pesnik, desiravno je ptujc Kristusovimu imenu, v Teodozjevo hvalo govoril:

„Ti si presilno Bogu ljub; zate podi iz berlogov Burjo vetrov gospodar, tak zate nebo se bojuje; Ko se trobenta zglesi, ti v pomoč prihitijo viharji.“

Kakor je upal in prerokoval, tako je cesar po zmagi razmetal podobe Jupitra malika, ktere so bile zoper njega z nekakošnimi posebnimi šegami posvečene in na planinah postavljene; njih strele pa, ki so bile zlate, je veselo in dobrotljivo podelil svojim poslam, kateri so šale imeli in pravili, de bi bili radi od njih zadeti.“

S temi besedami je čudna stran prigodbe zardosti določno povedana. Sicer bi kdo utegnul reči, de burja v Vipavi ni nič posebniga; pomniti pa mora to, de je bila zmaga pred povedana, desiravno je cesar manj moči imel, kakor njegov nasprotnik; tudi to, de burja je ravno pravi čas pritegnila, in le sovražnikom nasprot delala. Naj sledijo še nektere opombe. Janez minih iz Tebajske pušave v Egiptu je bil cesarju že znan prerok; že popred mu je bil tudi zmago zoper vstajnika Maksima napovedal, kateri je tudi pred Akvilejo konec našel. Reka Frigidus, to je Merzla, je po navadni misli Vipava; ako se vender na to opazi,

de je rimska cesta višje memo šla, namreč pri Šturji in Ajdovšini, in de je potok Hubel posebno merzel, bi se utegnilo ravno na to vodo soditi, pri kateri je bil tudi rimsk terdin stan (castra).

Kapelica, v kateri je cesar molil, je stala na nekim hribu; morebiti je bila ravno v Hrusici ali ne daleč preč, ker je cesarjeva vojna še le drugi dan v ravnino prišla. Ni toraj misliti, de bi bila tista ravno na mestu sedanje cerkve Marije Device v Logu stala; de je pa pozneje cesar ondi molil, je lahko mogoče, ker poglavitna bitev je bila v ravnim od Loga proti Šturji, kjer ima burja svojo navadno pot. Leto konsulov ali velikih županov Arkadja tretjič in Honorja drugič je leto 394. (Rimljani so namreč svoje leta štel po imenih konsulov, ktere so vsako leto po dva na novo volili).
Hicinger.

Skerbljivost za serce v šolah.

V šolskim listu „Oesterreich. Schulbote“ štev. 43. se bere spis zastran skerbljivosti za serčno omiko, kateri je za vse učenike in rednike posebno imeniten. Naj bo tukaj le ob kratkim povedano, kaj imenovani spis želi, ker vsa obravnava je nekoliko obsirna.

Rečeno je precej v začetku, kako veselo de je dandanašnji viditi, de učeniki zméraj bolj spoznavajo imenitno resnico, de veliko vikši in težji del njih djanja je: serce in voljo mladosti obdelovati, de ni le samo za omiko uma skerbeti, ampak veliko bolj za opleševanje in blaženje serca si prizadevati. To se mora toliko bolj vživo tirjati, ker, če se serce in volja človekova zanemari, je škoda silno veliko več, hujši in obsirniši, kakor pa una, ako se um nekoliko manj omika. Misli morebiti kdo, de serčna omika ni tako očitna, kakor omika uma, in de se ne more ž njo tako skazovati in ponašati kakor z letó. Ako bi to tudi res bilo, kar pa dvomimo, je vender sad serčne omike veliko lepši in veličastniši mem omike uma. Kako ginljivo in priserčno, pa tudi kako visoko in veličansko je slišati postavim: „Odkar imamo tega učenika, so otroci v cerkvi in doma veliko lepšiga obnašanja, veliko rajši slušajo.“ To je gotovo veliko več, kakor če se reče: „Ta učenik jih uči urno brati, gladko pisati in zanesljivo številiti. Se vé de, nar boljši je in ves namen je dosežen, ako je oboje skupaj; ravno lepo obdelana volja pa nar več pomaga tudi um omikovati, zakaj kjer je volja dobra, je potem vse drugo lahko — ali saj veliko olajšano — doseči. Ni tedaj še le vprašati, če je treba otročje serce in voljo obdelovati, ampak pomisliti, kako naj se obdeluje, de bo delo tek imelo. K temu „Schulbote“ nektere pomočke našteva in razlaga.

Pervi nasvetovani pomoček so male, priserčne pripovedi in djanja iz življenja svetnikov. Pri tem je vse na tem ležeče, de se te reči prav obračajo pri učenji in spodbudovanji. Vnemarnost in levičnost vse skazi in pomočki ostanejo brez sadu; kakor neukretna roka lepo posodo na tla telebi in ubije, v tem, ko bi mogla jed v nji na odmenjeni kraj prinesiti in nasititi, tako je z nar boljšimi pripomočki v nespretni roki. Napaka pri tem je tudi véasi predolgo in predolgočasno prigovarjanje. Kadar je tega na koncu ali v začetku treba, naj bo kolikor je moč, kratko, tehtno in živo, ker povedani zgled naj otročje serce povzdiguje in nagibuje, ne toliko pristavljeno prigovar-

janje. „Mnogokrat je boljši, otrokam natihama zgled premisliti dati, kakor mnogo čez njega besedovati“, pravi Vernaleken. — Utegnilo bi boljši biti, naslednjič, ko se zgled ponavlja, v njem zapopadene nauke bolj obširno izpraševavno obravnavati. — Gotovo dobro v ta namen bi bilo, ako bi se v vsaki ločini eniga polletja iz življenja sv. Stanislava, v drugim sv. Alojzija razlagalo, kar je nar lepsiga in nar bolj primerniga.

Drugi pomoček je molitev: ona uči človeka čutiti, ona kliče z nebes milost, ktera serce predela, razsvetli in oblaži. Učenik naj otroke k molitvi budi, pa tudi sam naj z njimi pri vsaki priložnosti moli. — moli naj iz globočine svojiga serca, glas, obraz in beseda nej razodeva, de mu molitev iz serca izhaja. Ako se kak otrok pri molitvi napačno obnaša, svetuje „Schulbote“ ga zato ne strahovati, ker ljubezen do molitve se ne da prisiliti, naj rajši pred molitvijo takimu kje z milovanjem reče iz šole iti, s tem meni de bo svoj namen dosegel, ako otrok ni do čistiga zanemarjen in oterpujen.

Pomoček je tudi učenje v petji. Gerde in pregrešne pesmi svetujejo nekteri s tem zmed ljudstva odpravljati, ako učeniki namesto njih čedne in poštene pesmi mladost ucijo. Posebno v nedeljskih šolah, ko že bolj odraščeni vanje hodijo, je priložnost, gerdim pesnim lepe z ravno nasprotno čednostjo v ravno tisti viži nasprot postaviti.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Prihodnji petek, 15. grudna, bo ravno petdeset let, kar so naš prečastiti, prevzvišeni, milostivi gospod škof in knez Anton Alojzi mašnikovo posvečenje prejeli. Ni se še dozda zgodilo, de bi kateri zmed ljubljanskih škofov že petdeset let mašnik še k altarju stopal. Zavoljo tega velicega veselja bo v Senklavški cerkvi ta dan od šestih do poln enajstih zjutraj presveto Rešnje Telo izpostavljeno (pa tudi po drugih cerkvah naše škofije bo ta dan posebna služba Božja v ravno ta namen), de bi verni tolikanj bolj goreče molitve za preljubiga škofa k nebeskimu Očetu pošiljali, de bi jim po svoji neskončni dobrotljivosti še mnogo zdravih pa veselih let dodelil v prid čede, ki jim je zročena, enkrat pa v povračilo vsiga truda in vsih slavnih del jih vencial z nezvenljivim vencial večniga življenja. Slovesno obhajanje petdesetletniga mašništva bodo pa prečastiti gospod škof prihodnjo nedeljo ob desetih imeli. Lepo se bo vjemalo s to prelepo slovesnostjo, de bo ravno ta dan v ravno ti cerkvi ob poln šestih novo mašo pel gospod Primož Peterlin, ki bo 15. grudna v mašnika posvečen v ravno tisti kapeli, v kateri so naš milostivi škof pred 50 leti mašnikovo posvečenje prejeli, in de bo ravno ta dan (17.) čerri sin pekoče Afrike, z murčik Jožef Kranjski, v Senklavški cerkvi keršen, obhajan pa birman. — V veseli spomin poslavljenja petdesetletniga mašništva našiga prevzvišeniga gospoda škofa in kneza smo njih prelepo podobo današnjimu listu pridjali, ker se nadjamo, de bomo s tem darilam vsim prejmnikam Danice močno ustregli.

8. grudna je umerla usmiljena sestra Stefanija v 35., Uršulinarica M. Avguština pa v 78. letu svoje starosti.

„Šolski prijatelj“ piše v čislu 48: „Veselo je viditi, kako še zmeraj novi društveniki pristopajo. Mi-

slimo, de jih veliko slavna knjiga „Djanje svetnikov“ privabuje. Oznaniti toraj moramo, de nam je „Djanje svetnikov“ že poteklo. Naj se vsi društveniki, ki so še le v poslednjih tednih k društvu pristopili, društvenih knjig pa niso dobili, pri nas oglašijo, ako hočejo vender le pri društvu ostati in na drugi natis „djanja svetnikov“ čakati, ali pa de naj jim poslano denarje nazaj pošljemo. Une knjige pa še vse morejo dobiti za vse tri leta. De tojo pa vsi gosp. društveniki vedili, kaj jim po pravici gre, sem postavimo, ktere bukve so bile od društva vsako leto na svitlo dane. Leta 1852: I. del Goffine, Blagomir, šola veseliga petja, I. del domačih egovorov Kafolovih (povestnica Goriške nadškofije nam je potekla). Leta 1853: Božidar, zgodovina stariga zakona s podobami, stari Urban, II. del domačih egovorov, društveni imenik in račun za leto 1852. Leta 1854: I. del djanja svetnikov, II. del Goffine, 2. in 3. Mozesove bukve, račun za leto 1853. — Novice so 22. listop. povedale, de se je 15. listopada v Bernu v cerkvi sv. Jakoba neki pek oženil s svojo mačeho. To ne more res biti. Imenovana, že leta 1315 sozidana cerkev je katoliška, toraj sta tudi ta pek in njegova nevesta, ali raj eden zmed nju gotovo katoliške vere. De vdovec vdovo svojiga brata, sestro svoje ranjce žene, bratranec hčer svojiga strica ali svoje tete, stric hčer svojiga brata ali sestre zavoljo važnih vzrokov s papeževim dovoljenjem vzame, je res; de bi bil pa kdo svojo mačeho vzal, tega od katolicánov še ni bilo slišati, zakaj za take ljudi se tudi papežev dovoljenje ne more dobiti, ker je Bog v III. Mozesovih bukvah pogl. 18. verst. 8. tak zakon oistro prepovedal, in s. Pavel je I. Kor. 5, 1. človeka, ki je bil tak greh storil, iz družbe vernikov pahnil. Omenjena prigodba je toraj med izmišljene pravlice šteti, ki jih nekteri nemški časniki po svetu trosijo; temu se pa ni čuditi, ker je znano, de so vredniki in dopisovavci večine nemških časnikov judje, kateri so in bojo nasprotniki katoliške vere. — Neki dopisovavec se je une dni pritoževal, zakaj de nihče ljubljanskih nemških novic ne graja, ker so nedavno neko knjigo na prodaj ponujale, ki že v naslovu čisto serce žali, ter je pristavil, de kaj taciga v več Dunajskih časnikih ni dobil, akoravno v tacih rečeh niso ravno natančni.

Iz Gorice 6. grudna. S. — Bogoslovske šole so se letos pričele, kakor po navadi, perve dni pret. mesca, kmali po vsih svetih, tako tudi vse druge šole po Goriškim v mestu in po deželi. Bogoslovcov imamo letos vsih skupej 86, namreč 10 v čertim, 19 v tretjim, 29 v drugim in 28 v pervim letu; vsi imajo hrano in stanovanje v semeniši, razun treh. Ali Goriških bogoslovcov med temi je samo 29, vsi drugi so iz drugih treh škofij, namreč 32 iz Terzaško-Koperske, 13 iz Poreško-Polske, in 12 iz Kerške škofije.

Da imamo višiga škofa, nam je ljuba Danica uže oznanila. Hvala Bogu, de nam ga je dal, in de nam je dal, takiga moža, od kateriga zamoremo veliko perčakovati, moža po volji Božji. Druge želje nimamo, kakor le, de bi ga nam sveti oče papež le prav kmali poterdili, in de bi v kratkim prišel k svoji čedi, ki ga željno dočakuje. Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Premembe duhovšine.

V ljubljanski škofii. Namesto gosp. Jurja Snoja, ki se je za nekaj časa v pokoj podal, je v Krize za kaplana poklican gosp. Blaž Muhovec, nevpovečeni mašnik, na Jézico za duhovniga pomočnika pa gospod Ant. Pibernik, ki je dozda počival. 13. grudna so v Gospodu zaspali prečastiti gosp. korat Dr. Jan. Polc. Naj v miru počivajo!